

Luokkataistelun Välttämättömyys

AIKA vetää unhoituksen verhon kaiken olivaisen yli. Tämä luonnonlain määritelmä pitää paikkansa kaikkiin elollisiin olentoihin nähden luonnossa. Se pitää paikkansa myöskin kaikkiin elottomiin esineisiin, joskin muutama näiden niistä tämä määritelmä toteutuu äärettömän hitaasti. Sama määritelmä pitää paikkansa asioihin, tapahtumiin ja elämyksiin nähden, jotka antavat elämällemme vaihtelua ja väriä.

Aika ja kehitys saattavat meidät hylkäämään paljon sellaista tänään, joka eilen oli meille suuresta merkityksestä; hylkäämään siksi että — jos ne ovat esineitä — ne ovat joko kuluneet käyttökunnottomiksi, tai on kehitys tuominut ne aikaansa ja tarkoitustaan vastaamattomiksi, luotuaan uusia ja käytännöllisempiä niiden tilalle. Tavat ja muodit, jotka olivat yleisiä ja suosittuja joitakin aikoja sitten, ovat saaneet väistyä uuden aikaisen "sivistyksen" tieltä. Tarve ja käytännöllisyyden tavoittelu pakottavat kehitystä eteenpäin, riisuen samalla sitä "moraalista rappeutuneisuutta", jolla ei ole tilaa kehityksen alituisesti uudistamassa "puvustossa." Riisuttu kuona-aines heitetään muistojen hyllylle tomuttumaan, josta se vähitellen vaipuu unhoituksen ikuiseen yöhön.

Sama määritelmä pitää suurin piirtein paikkansa ihmisten elämyksiin ja harrastuksiin nähden — niin yksilöiden kuin yhteisöjenkin. Eiliset elämykset — ilot, hauskuudet ja menestykset, samoin kuin suurimmat surut, tuskat, tai tappiot, ovat tänään vain muistoja, ehkä tuoreeltaan hyvinkin voimakkaita, mutta aikaa myöten haihtuvia. Jotkut niistä haihtuvat mielistämme hitaammin, toiset nopeammin, mutta hälvenevät kuitenkin. Muutamat tapahtumat saattavat erinäisissä tilanteissa vielä vuosien kuluttua muistoihimme palautuneina aiheuttaa meissä voimakasta mielenliikutusta, joko sykähdyttävää iloa tai syvää tuskaa — aina tapahtumien laadun mukaan. Mutta sitä vaikutelmaa kuin tapahtuman sattuessa, josta nuo mielenilaukukset jälkeensä johtuvat, ei muistoilla kuitenkaan voi koskaan olla. Aika — tuo säälimätön "haudankaivaja" — tekee siinä suhteessa tehtävänsä.

Ihminen vapaaehtoisissa harrastuksissaan ja edesottamisissaan on hyvin taipuvainen vaihtelulle. Hän saattaa innostua hyviinkin harrastuksiin ja toimintoihin, joiden tarkoituksena ei ole ainoastaan hänen yksityiskohtaisten etujensa ajami-

nen. Mutta lukemattomissa tapauksissa hän luopuu näistä toiminnoistaan, ollenkaan välittämättä siitä jos se tarkoitus ja päämäärä jonka eteen ja hyväksi hän on alkuun lähtenyt toimimaan, on saavutettu tai ei.

Eivätkä häntä ole saaneet luopumaan näistä ponnisteluista sen luontoiset syyt, jotka saattavat hänet esim. hylkäämään jonkun esineen epäkäytännöllisenä, kun uusi ja monin verroin käytännöllisempi esine on tarjolla samaa tarkoitusta varten. Ei häntä ole saanut luopumaan toiminnasta sekään, että se tarve joka häntä on toimintaan ensin kannustanut, olisi lakannut olemasta tai olisi tullut jotenkin poistetuksi. Ei. Mutta kuitenkin hän luopuu taistelusta, useimmiten hyvinkin pinta-puolisten syiden tähden.

Tämän suuntaista "moraalista rappeutumista" — käyttäkäsemme tätä nimitystä — on huomattavissa, eikä suinkaan vähimmässä määrässä, työläisten luokkapyrkimyksissäkin. Innostutaan, toimitaan aikansa ja sitten lamaanntaan entiseen toimittomuuteen. Vieläpä monessa tapauksessa antaudutaan lopulta sellaisiin edesottamuksiin, joilla on aivan päinvastainen tarkoitus kuin aikaisemmilla toiminnoilla. Ja näin tapahtuu siitä huolimatta, että se tarve joka työläisiä on kannustanut liikehtimään, jopa suorastaan siihen pakoittanut, ei ole osoittanut vähenemisen merkkiäkään. Päinvastoin se, yleisesti katsoen, on tullut suuremmaksi. Omistavan loiseläjäluokan ja mitään omistamattoman työväenluokan taloudelliset suhteet ovat jatkuvasti käyneet ristiriitaisemmiksi, työn riisto yhä julkeammaksi.

Syytä lamaanntamiseen ei voida löytää siis siitä että toimintaan tarve olisi lakannut olemasta, tai edes vähentynyt. Tarve toimintaan, liikehtimisiin ja taisteluihin käy päivä päivältä vaativammaksi, jo yksistään sitä seikkaa silmällä pitäen että työläisten elämäntason tulisi kyetä suhteellisesti seuraamaan tuotannollisen elämän kehitystä. Jos taas määrittelimme tämän toimintatarpeen tuotanto- ja jakolaitosten yhteiskunnallistuttamista silmälläpitäen, joka on työväenluokan vallankumouksellisimman osan lopullisena päämääränä, olisi syytä toimintaan monin verroin suuremmassa mitassa. Sellaisenaan sen tulisi olla kyllin voimakas velvoitus jokaiselle työväenluokan jäsenelle, antautua väsymättömään työskentelyyn tämän yhteisen päämäärän saavuttamisen hyväksi.

Syyt on haettava siis muualta, eikä siitä että tarve olisi poistunut. Yhtenä voidaan mainita että moni taisteluihin osallistunut on huomannut keinot päämäärään pyrkiessä liian "vanhentuneiksi". Niillä ei ole voitu saavuttaa niitä tuloksia, joita niitä käyttäessä uhrattu energia olisi edellyttänyt. On huomattu että on lähdetty "tylsällä veitsen nysällä jättiläispuuta kaatamaan." On ehkä koetettu toista keinoa, toimintaa toisenlaisilla aseilla, toisenlaisilla menettelytavoilla — mutta yhtä lahoilla tuloksilla. On kylläännytty ja väsähdetty päivätyön aamutunneilla. Aika on osoittanut keinot vanhentuneiksi; se on kasvattanut pienestä vesasta jättiläispuun, jota me yritämme kaataa samanlaisella aseella, jolla ennen vitsoja taittelimme. Ja me suutimme, heittäännymme lepäämään ja itkemään omaa saamattomuuttamme.

Mutta löytyy myöskin muita syitä jotka saattavat meidät luopumaan taistelusta — ponnistelusta epäitsekäiden tarkoituksien, yhteisen päämäärän saavuttamisen hyväksi. Eivätkä ne muut syyt suinkaan ole olleet vähemmän vaikuttamassa kuin edellä mainittukaan.

Yhtenä syynä monen, ehkä aikoinaan innokkaan luokkataistelijan, syrjään vetäytymiseen, on työläisten keskinäisessä toisiinsa suhtautumisessa. Tämä, jos mikään — silloin kun se ei ole sellaista kuin se missä tahansa yhteistyöskentelyssä tulisi olla — vaikuttaa lamauttavasti toimintaan osaottaviin ja ehkäisevästi toiminnan kautta tavoiteltaviin tuloksiin.

Monet — ehkäpä kaikki — joista on luokkataisteluun nähden luopureita tullut, ovat valmiita vierittämään siitä syyn toisten niskoille. Ollaan valmiita kuvaamaan itseään "marttyyreinä", tulleina syrjäytetyiksi siksi, että "meitä ei ole ymmärretty." Se on ikäänkuin se kilpi jolla he suojelevat itseään toverien arvosteluilta toimettomuutensa suhteen.

Useimmiten nämä tällaiset väitteet ja puolustelut olisivat lähimpänä totuutta, jos niiden syytösten kärki jolla toisia syytetään *omasta toimettomuudesta* käännettäisi itseään kohti. Mutta sehän olisikin osoitus itsetuntemuksesta, joka edellyttäisi luokkatovereihin suhtautumista keskinäistä solidarisuutta kasvattavalla tavalla.

Harvoja eivät liene myöskään ne tapaukset jollain toiminta luokkapyrkimysten hyväksi alkaa "tuntua vanhalta." Löytyy muita kiinnekohtia ajatuksille ja toiminnolle, joista kumminkin persoonakohtainenkin hyöty jää hyvin vähäiseksi. Huo-

limatta siitä, että nuo "uudet virtaukset" joihin usein innostutaan, eivät vähimmänsäkään määräsä kykene poistamaan sitä taloudellisten ahdinkotilaa, tai tasottamaan sitä etujen ristiriitaisuutta, joka kahden yhteiskuntaluokan välillä yhäti kärjistyvänä tekee luokkataistelun alati välttämättömämmäksi, saattavat ne monen työläisen harhateille. Tahdotaan "seurata aikaa"; luovutaan toiminnasta kokonaan yhteisen päämäärän eteen, uh-rataan aikaansa ja energiaansa luokkaliikkeelle vieraisissa harrastuksissa, tai vaihdetaan "taktiikkaa" jokaisessa tarjoutuvassa tilanteessa. Hyljätään tukevavartinen, terävä keihäs ja lähdetään karhua kaatamaan laholla puunuijalla, uskottelemalla itsellemme että olemme paremmin asestetuja.

* * *

Aika ei pysähdy — kehitys tekee työtään. Luokkienvälinen ristiriita käy yhä kärjittyneemmäksi, kapitalistinen riisto yhä häikäilemättömämmäksi. Työväenluokan jäsenet yhä suuremmassa mitassa joutuvat eroon mahdollisuuksista hankkia toimeentuloaan vähänkään inhimillisillä keinoilla. Kapitalistiluokka, omistusoikeutensa perusteella tuotantovälineisiin ja luonnonrikkauksiin pitää näitä ehtoja käsissään ja kiristää niitä päivä päivältä, työläisten kärsimyksiensä kustannuksella.

Syyt joiden tulisi työläisiä kannustaa toimintaan luokkansa vapauttamisen puolesta eivät siis ole poistuneet; ne eivät ole "vanhentuneet" vaan uudistuvat jokainen päivä yhä räikeämpinä. Siksi luokkataistelunkaan ei tulisi unohtua ennen kuin ne syyt tulevat poistetuksi jotka siihen velvoittavat.

Karkoittakaamme itsestämme uneliaisuus ja valmistakaamme itseämme taistelua varten! Varustakaamme itsemme sen varalta parhailla aseilla joita meillä on käytettävissämme! Sen voimme parhaiden tehdä järjestymällä teollisuuksittain yhteen suureen unioon I. W. W:hen, ja kasvattamalla keskinäistä luokkasolidarisuutta kukin omalta kohdaltamme.

Vastassamme on voimakkaasti trustitutunut kapitalismi, siksi on meidänkin sen kukistamista varten järjestyttävä kiinteästi omiin luokkajärjestöihimme. Niin kun teemme, joudutamme sen ajan tuloa jolloin kapitalistinen yhteiskuntajärjestelmä on joutunut sinne, johon monet sen edellä käyneet järjestelmämuodotkin ovat joutuneet, muistojen hyllylle, ajan kerätessä unhoituksen tomua sen viime jäännösille, peittämään sen veristä historiaa.